

en gudstjeneste eller et andet arrangement, der transmitteres direkte, jf. *stk. 2*.

En handling (gestus, mimik o.lign.) kan være udtryk for en meningstilkendegivelse, jf. f.eks. straffelovens § 267, stk. 1, om ringeagtstyrringer i form af »for nærmelige handlinger«, og vil da være omfattet af grebet udtalelse.

Udtrykket »den, der fremsætter en udtalelse« er omtalt i bemærkningerne til § 18, hvortil henvises. I bestemmelsens *stk. 1* fastslås, at den, der fremsætter en udtalelse i en direkte udsendelse, er ansvarlig efter lovgivningens almindelige regler. Se iøvrigt bemærkningerne til § 10, stk. 1, om ansvar efter almindelige regler. Den, der fremsætter en udtalelse i en direkte udsendelse, er dog ansvarsfri, hvis der er givet den pågældende tilsagn om at medvirke uden at kunne identificeres, og der er truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf; i dette tilfælde er redaktøren ansvarlig for udtalelsens indhold, selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes redaktøren som forsættelig eller uagtsom.

Karakteren af de foranstaltninger, der skal sikre den medvirkende mod at kunne identificeres, er omtalt i bemærkningerne til § 18, hvortil henvises.

Redaktøren er endvidere efter *stk. 1, 3. pkt.*, ansvarlig for indholdet af en udtalelse i en direkte udsendelse, hvis ansvar ikke kan gøres gældende mod den, der har fremsat udtalelsen, på grund af den pågældendes urigtige oplysninger om sin identitet, manglende tilknytning til riget eller manglende tilregnelighed.

Bestemmelsen i *stk. 2* omhandler ansvaret for tekster og udtalelser, der fremføres eller fremsættes i direkte transmissioner i radio og fjernsyn af offentlige møder eller andre aktuelle begivenheder.

Bestemmelsen er ny i forhold til betænkningens lovudkast, og er navnlig begrundet i, at radio- og fjernsynsforetagendet, d.v.s. dettes redaktør og ansatte, i almindelighed ikke har nogen indflydelse på indholdet af tekster og udtalelser, der fremføres eller fremsættes i disse udsendelser. Ofte har de heller ikke mulighed for at vide, hvem der »optræder« i udsendelsen. På denne baggrund og for at mindske risikoen for eventuelle misbrug af den direkte udsendelsesform finder Justitsministeriet i lighed med et mindretal af Medieansvarsudvalgets medlemmer, at de almindelige straffansvarsregler, herunder det almindelige medvirkenansvar, der hidtil har været gældende for udsendelser i radio- og fjernsyn, skal bevares for så vidt angår denne type direkte udsendelser. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 4.2.2.1. og 4.2.2.2. og betænkningen side 187-88. En lignende særstilling er endvidere givet for disse typer udsendelser for så vidt angår erstatningsansvaret i ra-

dio- og fjernsynslovens § 23, se hertil lovforslagets § 32, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Til § 21

I *stk. 1* nævnes under ét de tilfælde, hvor redaktøren er medansvarlig for indholdet af en tekst eller en udtalelse som nævnt i § 17, stk. 1, § 18, stk. 1 og § 20, stk. 1. Bestemmelsen svarer til, hvad der i § 13, stk. 1, er fastsat for periodiske skrifter. Dog medfører radio- og fjernsynsudsendelsers særlige karakter, at det ved direkte udsendelser er en yderligere betingelse for dette medansvar, at redaktøren vidste, at teksten ville blive udsendt, eller at udtalelsen ville blive fremsat.

Som noget nyt i forhold til betænkningens lovudkast indeholder lovforslaget i § 21, *stk. 2*, en bestemmelse som sikrer, at det ikke alene er den, der udtaler sig og som er lovet anonymitet, der skal bære risikoen for, at radio- eller TV-foretagendet har truffet rimelige foranstaltninger til sikring af anonymiteten. I *stk. 2* fastsættes for disse situationer et medansvar på objektivt grundlag for redaktøren både for så vidt angår forskudte og direkte udsendelser. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 4.2.2.2.

Til § 22

Bestemmelsen handler om formidling, herunder oplæsning, af tekster og udtalelser. Den hænger sammen med, at radio- og fjernsynsudsendelser ofte har en helt anden karakter end periodiske skrifers indhold. I mange udsendelser er der tale om to led: en forfatter har skrevet en tekst, som læses op eller på anden måde formidles (speakeren oplæser en meddelelse, som journalisten har skrevet; skuespilleren oplæser et digt, en novelle eller en roman; sangeren udfører en præstation, som bygger på digterens ord; radio- eller tv-teatret opfører dramatikerens skuespil). Det er også specielt for radio- og fjernsynsudsendelser, at udtalelser ofte fremsættes i en dialog eller en diskussion; som eksempel på det første kan nævnes journalistens interview med en politiker, videnskabsmand, embedsmand, kulturpersonlighed eller andre, medens en diskussion ofte har karakter af en rundbordssamtale. De i §§ 16-21 foreslåede ansvarsregler medfører, at ansvaret for de oplæste eller på anden måde formidlede tekster påhviler enten forfatteren eller redaktøren, medens ansvaret for udtalelser fremsat i et interview eller under en diskussion påhviler den, der har fremsat udtalelsen, eller redaktøren. § 22 indebærer, at formidleren - oplæseren, speakeren, sangeren, skuespilleren, den interviewende journalist, diskussionens ordstyrer el.lign. - ikke er ansvarlig for tekstens eller udtalelsens indhold. Ansvarsfriheden omfatter ikke tilfælde, hvor formidle-